סיתר על כן יכתב לגרש את אשתו ונמלך סיתר מצאו בן עירו ואמר לו שמי כשמך ושם אשתי כשם אשתך פסול לגרש בו דילמא שאני

אלא א ההחוא דההוא ליה לשם גירושין דההוא

מהא יתר על כן יש לו שתי נשים

ששמותיהן שוות כתב לגרש את הגדולה לא

יגרש בו את הקמנה דילמא שאני התם

דאינתיק ליה לשם גירושין דההיא אלא מהא

יתר על כן יאמר ללבלר כתוב ולאיזה שארצה

אגרש פסול לגרש בו דילמא שאני התם דאין

ברירה אלא מהא סיהכותב מופסי גימין צריך

שיניח מקום האיש ומקום האשה סומקום

העדים בו ומקום הזמן יואמר רב יהודה אמר

שמואל אף צריך שיניח מקום הרי את מותרת

לכל אדם: תו רמי מילתא אחריתי מי "אמר

רב יהודה אמר רב חמאת ששחמה לשם

עולה פסולה "שחמה לשם חולין כשירה

אלמא דמינה מחריב בה דלאו מינה לא

מחריב בה ורמינהי יכל הגם שנכתב שלא

לשם אשה פסול ואפי' לשם עובדת

כוכבים נמי פסול ושני גמ דל עובדת כוכבים

מיניה הוה ליה סתמא וסתמא פסול קדשים

דל חולין מינייהו הוה ליה סתמא וסתמא

כשירים ורמא מילתא אחריתי מי שאמר רב

יהודה אמר רב חמאת ששחמה לשם עולה

פסולה שחטה לשם חולין כשירה אלמא

דמינה מחריב בה דלא מינה לא מחריב בה

יוהתניא יתוכו יולא תוך תוכו יואפי' כלי שמף

מציל ושני עשו חולין אצל קרשים כמחיצה

אצל תנור מה מחיצה אצל תנור לא מהניא לה

כלל אף חולין אצל קרשים לא מהניא ליה

ביריעות כלל ◊דתנן יתנור שחצצו בנסרים או ביריעות

ונמצא שרץ במקום אחד הכל ממא יייכוורת

שהיא פחותה ופקוקה בקש ומשולשלת לאויר

התנור שרץ בתוכה התנור ממא שרץ בתנור

אוכלין שבתוכה ממאין ורבי אליעזר ממהר

אמר רבי אליעזר קל וחומר אם הציל במת

החמור לא תציל בכלי חרם הקל אמרו לו לא

ה א מיי׳ פ״ג מהל׳ גירושיו

הככה ג טוש"ע ההייע סיתן קלא סעיף ג: ו ב מיי שם הלכה ג טוש"ע שם סעיף ג: ו ג מיי שם הלכה ד טוש"ע שם סעיף ד: ה ד מיי פ"ג מלכות גירושין הלכה ז:

י ר מיי׳ פי״ד מכלים הל׳ ח ט:

תורה אור השלם

 וְכָל כְּלִי חֶרֶשׁ אֲשֶׁר יִפֹּל מַהֶם אֶל תּוֹכוֹ כֹּל אֲשֶׁר בְּתוֹכוֹ טמא ואתו תשברו: ויקרא יא. לג

> לעזי רש"י מול"ל דוגמא, טופס

שימה מקובצת ואפילו לשם גויה נמי פסול. דהלשון משמע שלא לשם אותה אשה. ותימה דממתניתיו נמי חתם חשם. וחימה דמתחניתין נמי נידוק הכי שנזבחו שלא לשמן ואפי לשם חולין נמי לא עלו, וכ״ח משום דמתני מפרש בהדיא בסיפא שלא לשתן היינו לשם שלתים גבי לשתו במקן היינו נשם שנמים גפי נשמו ושלא לשמו, גבי גיטין נמי מפרש בהדיא בסיפא ונמלך ומלאו בן עירו וכר דאין זה לשם גריה. וייל דודאי אי הזה תני במתניתין שלא לשם זבת כי ההיא דקתני שלא לשם אשה או היה משתמע הכי, אבל השתא דקתני שנובחו שלא לשמו משמע שפיר שלא שלומו שנה לעלן לשם זכח לחלו (חום" מוך): ואפילו כלי שמף מציל. ול"ת הא קיי"ל (כ"צ יטי) כל דבר המקבל טומאה אינו חולך בפני המנותלה, וי"ל משום דגלי קרא דאין הסנלים מטמאין מאויר כלי חדש הכלים מטמאין מאויר כלי חדש כדאימא בפ"ח דכלים משום ד' באו וקשה (דסוף סוף הדרא קושיא לדוכתיה) כיון דאין כלים שבעולם מטמאין מאויר כלי חרס א"כ מה לי כלי חרם ומה לי כלי עץ בבן (לעולם וואי מחלי אחילו ווראה דלא חדווא שטף דלאו מינה הוא מחריב בה. בקונטרס נמי פי׳ כך בסוף ההלכה ולקמן סוף ע"ב) גבי ד' חוכו כחיבי כו' ופי שם אלא בא ללמד על כלי שטף שאף הוא מציל דלא מימא דלאו מינה לא מחריב. וא"ת לישני הכא ד' תוכו כתיבי כדמשני לקמן, וי"ל דמ"מ קשיא לילף מינה לענין לשמה דלאו קשים פיסף מימט בענין מחלין (כר) כמו מינה מחריב בה כגון חולין (כר) כמו לענין חוך חוכו. ומשני עשו חולין אלל קדשים כמחילה אלל מנור, כלומר ליכא לדמויי כלל חולין לכלי שטף, דכלי שטף חשיב שפיר מינה כיון דאידי ואידי כלי הוא אלא למחיצה דמיא ולאו מצלא משום דלאו מינה הוא, וחולין אצל קדשים לא שנא. ולישנא דעשו חולין אצל קדשים מוכח קלת דמעיקרא הוי בעי למילף חולין מיתורא דתוך תוכו דכלי שטף. אבל יכא לשנויי דהשחא לא ידנו חי יתורא, דקאמר הכא נמי לייתי תוכו ליפקו מק"ו כמו שפי" שם בקונטרם. והא ליכא למימר דשפיר ידע יתורא זהם כיכם נמימור משפיר יוע ימורם דמוך חוכו לגבי כלי חרס דהיי מינה ולאו לגבי כלי שטף דלאו מינה הוא והוי ס"ד דהא דקאמר אפיר כלי שטף מסברא הוא דקאמר הכי, והשמא פריך שפיר, גם זה אינו כדמוכה בפי׳ טרס גבי ד' תוכו כתיב דכל שקונטרס גבי די מוכר כחיב דכנ עיקר הימור לא אינטריך לכלי חרס. לכך נראה דעדיפא כו^{ז בג}. וא״ת אמאי לא משני כדלעיל גבי גט דל עובדת כוכבים מינה כו' נהי דלאו

מינה לא מחריב (שניה) וביה למיחשביה) תוך תוכו והוי סתמא, מ״מ תוכו לא [הוי] ולכך מציל, וי״ל (דאפ״ה) [דאס] אינו חשוב תוך תוכו

סתמא א"כ הוי בכלל תוכו. וכן משמע לישנא דברייתא דקאמר ולא

זור חוכו ואמילו כלי שנום דחשתנו

ד"ה ופקוקה בקש, רבותא נקם וכו'. א"ג אשמעינן דאפי׳ דתורה להתלמד עבידא כדקאמר התם לענין גט מודה כדפרישית שם ובפ"ב דגיטין (דף כ.) וס"ת נמי פסלינן [בגט] בפ"ב דגיטין (דף יט:) כדמוכח בעובדה דההוא גברה דעל לבי כנישתה שקל ספר תורה גברא הוא: דאין בריכה. וגריעה מסתמא דשמא בשעה שנכתב ויהב לדביתהו: כתב לגרש את אשתו ונמלך בו'. חימה מה

ענין זה אצל סתם ויש לומר דם"ד כיון דנמלך אם כן מסתמא כתבו מתחילה שאם יחזור בו יגרש מי שירנה: הכותב מופסי גימין בו'. כל הנך משניות בפ' כל הגט (גיטין דף כו.) ותימה דלא קתני בהך יתר על כן דעל כרחין יתר הוא דמכל הנך קמייתא לא מצי למידק סתמא פסול אלא מהך ויש לומר דמשום דאמר ללבלר דקתני ברישא ™ דהך יתר כמו כן דדייקינן מואת יא [סתמא] ודייקינן מינה אין ברירה וקשה לה"ר יצחק דפ"ק יו דפקחים (דף יד.) תנן הוסיף ר"ע אף ע"ג דלמאן דמוקי © מילחא דר' חנינא בולד [וולד] הטומחה דרבנן לח שמעינן לה תמילתיה דר' עקיבא דמיירי בפסולה [דחורייתה] מיהו יש לומר אע"ג יו דקתני הוסיף אי לא הוה תני ליה לא הוה [קמשמע לן] דו מידי: ואמר רב יהודה אמר שמואל אף צריך שיניח כו'.

אינטריך לאיתויי דרב יהודה משום דמינה דייקינן בגיטין ש' דאתיא כרבי אלעזר דאמר עדי מסירה כרתי דקי"ל כוותיה ואיכא דמוקי לה התם כר"ת ומפרש מפני התקנה משום קטטה ולדידיה ליכא למידק מינה סתמא פסול: ואפילו דשם עובדת כוכבים נמי פסול. מדהתני שנכתב שלה לשם חשה דמשמע (על) וכלן נשים בכלל ולא דמי לשלא לשמן דכל הזבחים דלא אמרינן אפי׳ חולין בכלל דהתם איכא לפרושי שנזבחו שלא לשם זכח זה אלא לשם זכח אחר: ורמינהו תוכו ולא תוך תוכו

ואפי' כלי שמף מציל. מפרש בקונטרס שרץ בחילון ואוכלין בפנימי לא מיבעיא כלי חרם דאין מיטמא מגבו אלא אפי׳ כלי שטף דמיטמא מגבו אין אוכלין שבתוכו וטמאיסן שגם כלי שטף אינו מקבל טומאה מאויר כלי חרס כדאמר בפ׳ קמא דפסחים (דף כ:) אוכלין מקבלין טומאה מאויר כלי חרם ואין כלים מקבלים טומאה מאויר כלי חרם

וקשה לפירושו דאם כן מה חידוש יותר בכלי שטף מכלי חרם ועוד דאיכא חידוש יותר בכלי חרס כגון אם שרץ באויר כלי חרס פנימי ואוכלין בכלי חרם חיצון טהורין מו אע"פ שהפנימי טמא ונראה לפרש דכל רבותא של כלי שטף היינו משום דלאו מינה הוא וס"ד דלא מחריב בה וטמא קמ"ל [ודוקא בו בכלי שטף שאינו מינו היה טמח אי לאו קרא] אבל תוך תוכו שהכל יו הוא של חרס מינו פשיטא שהוא טהור בלא פסוק דתוך דוקא אמר רחמנא וכן מוכח לקמן דכלי שטף דוקם אינטריך קרא דפריך ומי אמר רבא חטאת ששחטה על מי שמחוייב עולה כשירה אלמא לאו מינה לא מחריב בה והתניא חוכו ולא תוך תוכו ואפי׳ כלי שטף מציל ומשני ארבעה תוכו כתיבי חד תוכו ולא תוך תוכו פי׳ אפי׳ לא כתב אלא תוך הוה מעיטנא כלי חרם פנימי שאין אוכלין שבחוכו מקבלין טומאה ע"י שרץ שבחילון שהרי אין השרץ תוכו ודוקא כלי חרס פנימי דהוי דומיא דידיה מעיטנא דמינה מחריב בה וחוצך להכי כחב וי"ו של תוכו למימר דאפי׳ לאו מינה כגון כלי שטף מחריב בה ומציל יחו ותימה אמאי לא שני בשמעתין נמי הכי שאני התם דאמר קרא תוכו ולא תוך

תוכו ולא אינטריך אלא לכלי שטף וי"ל דעדיפא משני הכא דקאי על חטאת לשם חולין כשירה ועל זה תירך עשו חולין אצל קדשים דאינן מינם כלל ולכך לא מחריב בה כמחילה אצל תנור כמו מחילה ₪ וכמו כוורת הקש פחותה שאינה כלי כלל ואינה מצלת כלל אבל כלי שטף קרוי מינו קצת שיש לו שם כלי עליו ולכך מחריב ומציל אבל לקמן קאי על חטאת ששחטה לשם מחוייב עולה כשירה דאע"ג שהוא קדשים קרוי אינו מינו ולא מחריב בה ועל זה פריך מאי שנא מכלי שטף שהוא כלי ואינו מינו ומחריב ועל זה לריך לחרץ משום קרא תוכו ולא חוך חוכו אבל לא מצי לחרך עשוהו כמחיצה אצל חנור דההוא אינו כלי כלל והשתא הכא ולקמן מחרך דומה בדומה (ודוקא בכלי שטף שאינו מינו היה טמא אי לאו קרא אבל חוך בו שהכל חרס טהור בלא פסוק דחד חוך אמר רחמנא):

ל תוך בן שהשכל לת ש שישור בלכל שסוקן לרוף לנון לתנו ללונונו). בקש וברי למידי המידי המתפי המפיד מקפי מספיד מתפי פקוקה בקש לנגרי ובטיט להיידי מגלה כאשל המת מטעם מוקף למיד פחיל, אפ"ה בשרך לא מגלא מטעם דלא חיי פלי דלאו מינה הוא ולא מחריב כה לבטל שם חוש משון וחוש שון): תוד"ח בתב. ו"יל דש"ד ברי ח"ל מוס" טוך, ו"ל דס"ד כיון שהוא בעיר מי ששמו כשמו, אם כן היה דעת הסופר שאם ימלך זה לגרש בו יוגרש בו אחר ועוד כיון דמלאו בן עירו מיד ואמר לו שמי כשמך אלמא קטטה ביניהם מקודם לכן ולכך כתב לו הסופר סתמא גם לגרט. הכי הוה ס"ד, ודמי ליה נדןמ"מ אנמיק, עכ"ל: תוד"ח ואפר. ומפרש בשני התקנה משום קששה בו'. פ" שאם יכתבו שם האשה, מכא אשה מן השוק שיהים שמה כך ותהיה ספורה שפעלה לוה לגרשה ויכא לידי קטטה בין איש לאשמו. ולכך אחינן מילמא דרב יהודה דמוקי לה כר״א דבעי כמיכה לשמה מדמלריך גם להניח הרי את מוחר של את מוחרת לכל אדם, דמשום קטטה לא שייך לומר (חוםי שוף):

ונמלך. שלא יגרשנה: דילמא שאני הסם. דלאו סתמא הוא אלא שלה לשמה ממש: דחינסיק. משחר כל החנשים והנשים [לשם] גירושין של זה ושל זו: אלא מהא. דעדיפא מקמייתא דהכא חד

> לשם האחרת: הכותב עופסי גיעין. שיהו מזומנין לו. טופס לשון טפוס דוהו עיקר גופו בו אלמא סתמא פסול ואף על גב דאיכתב לשם כריתות לכשיזדמן לו: פו רמי מילפא אחריתי. אדרבינא ורב פפא קאי דקאמר דו דרמי רבא אהדדי ושנינהו: דרב יהודה אמר רב לקמן בפרק בית שמאי (דף מו:): לשם חולין כשירה. קס"ד סברא דידיה היא כדמפרש למינה מחריב בה דבר שהוא מינו מועיל בו לעקור את שמו: דלאו מינה. כגון חולין שאינו מין קדשים לא מחריב בה ואין שמו נתפס על הזבח לעהור שמו ממנו: פסול. לגרש בו חשה החרת: וחפי נשם עובדת כוכבים. דהה שלה לשם החשה התני דמשמע שלא לשם אשה זו אלא לשום אשה אחרת כל דהיא ואע"ג דעובדת כוכבים לאו בת גירושין היא מהניא לפסול אלמא דלאו מינה [מחריב] בה: דל עובדת כוכבים מיניה. ואימא נמי דלאו מינה לא מחריב בה אפילו הכי פסול דהוה ליה סתמא דמיהו לאו לשם אשה זו נכתב: דל חולין מינייהו. כדסבירא לן דלא חייל ולא מחריב ביה דלא מיניה הוה הוו להו שחוטין סתם ואמרן לעיל סחמא כשירה: סוכו. כל הו כלי חרם וגו' (ויקרא יא): ולא סוך סוכו. כלי המונח בתנור ופיו למעלה מן פי התנור ואוכלין ומשקין בתוכו ושרץ בתנור אוכלין שבכלי טהורין והכי אמרינן בת"כ 0 אבל היה פיו בתוך התנור תוכו קרינן ביה: ואפי׳ כלי שטף מליל. כלומר לא מיבעיא כלי חרם המונח בתנור דמליל על האוכלין שבתוכו דהא תוך תוכו הוא וכלי גופיה ליכא למימר דמיטמא באויר וו ויטמא אוכלין שבו דאין כלי חרס מיטמא מגבו אלא אפי׳ כלי שטף שמיטמא מגבות הכא טהור ומציל דאמר [בפ' קמא דפסחים] (דף כ:) אוכלין מיטמאים מאויר כלי חרם

ואין כלי מיטמא מאויר כלי חרס ומדקתני כלי שטף מציל אלמא דלאו מיניה חיין ביה [ומבטל את שם תוכו] הכא נמי ליחול שם חולין וליפסל: ושני הכא חו עשו חולין אצל קדשים כו'. כלומר לעולם דלאו מינה לאו מחריב ביה וכלי שטף אצל כלי חרס מיניה הוא דהא מנא והא מנא אבל חולין אלל קדשים הוי דלאו מיניה כמחילה אלל תנור דאמרינן ביה לקמן דלא מהניא ביה להיות חלילה בין שרץ לאוכלין כדאמרן דלאו מיניה לא מחריב בה: שחללו בנסרים. שעשה מחיצה באמצעו וחלקו עד למעלה מפיו הכל טמא אפילו אוכלין שבעבר השני של מחילה: כוורם שהיה פחוחה. גרסינן בו בטהרות ולהכי נקט פחותה דלאו כלי הוא (א) דאי הואי שלימה הוה מצלת על אוכליו שבתוכה כדאמרן ח אפי׳ כלי שטף מציל אבל השתא דלאו כלי הוא הויא כמחיצה בעלמא: ופקוקה בקש. רבותא נקט דאע"ג דפקוקה פחיתתה בקש לא הוי כלי ואפי׳ פיה למעלה מפי תנור לא מצלח על אוכלין שבתוכה: ומשולשלם. תלויה: אוכלין שבחוכה טמאים. והיינו דאמרן דלא מינה כגון מחילה לא מחריב בה לבטל שם תוכו ממנו: 90

לא היה בדעתו של בעל לזו ואינתק מול"ל בלע"ז: מקום הרי את כו'. ל) [ניטין כד.], כ) [שס:],
 שס, ד) ניטין כו. עיי שס,
 ס) [קלת משולל הכנה ונמשנה
 דגיטין ליתא], ו) שס, ז) [לקמן
 מו:], ח) גיטין כד., ע) לקמן מו:, י) חולין כה., כ) עיין ע"ב בליקוטים, () כלים פ"ח מ"ח, בליקוטים, O כניס פייח מייח, מ) תוספ' כ"ק דכליס פ"ו ה"ב. ואיתא גם בהמשך המשנה שם. ת"כ שמיני פרש' ז הל' י, שמיני פרשה ז הלכה ח, ם) פסחים טו:, ע) דף כו.

הגהות הב"ח

(א) רש"י ד"ה כוורת וכו' דלאו כלי הוא וכמחיצה הויא דאי

גליון הש"ם

תום' ד"ה הכותב וכו' דהך יתר כמו כן. עי' נטורי אנן חגיגה דף כג ע"ב ד"ה וקתני:

מוסף רש"י

ונמלך. חזר כו מלגרש (גיטין בד.): את הגדולה. גדולה וקטנה לאו דוק6: ולאיזה שארצה אגרש פסול. דאין ברירה דלא אתריט הוברר הדבר דנשעת אמרינן הוברר הדבר דבשעת כתיבה היה דעתו לזו והרי נכתב לשמה (שם:) הכותב טופסי גיטין. שקופר הוא ונוטל שכר ורולה שיהו מזומנין לו, פעמים שאדם בא לשוכרו והוא טרוד שחדם כח כשוכרו והוח טכוד בשטרות לחכים: צריך שיניח מקום האיש. שלם כולה תגר ביניהם לא ילמר הכיני כותב כל הגט: הרי את מותרת. שגם זה הגט: הרי את מותרת. שגם זה עיקרו של גט (שם כו.) תוכו ולא תוך תוכו. אם היה כלי מונח במוך כלי חרס ופי הפנימי למעלה מפי החיצון כדמפרש במו"ב, ואוכלים ומשקין בפנימי וטומאה החוכנים המשקץ בפנית יושהמה באייר החילון, אין האוכלין טמאין, דלאו מוכו דכלי חרס נינהו אלא מוך מוכו: ואפיי כלי שטף מציל. דלא מיבעיא אם פנימי גם הוא של חרס דמציל, דכיון דאינו מיטמא מגבו לא נטמא וחולך בפני היטומאה שבאיר החיצון. אלא
אפילו פנימי כלי שטף דמיטמא
מגבו ופנימי כלי שטף דמיטמא
מגבו ואכל למימר לא יחוץ בפני
הטומאה, מילו למימר לא חימן בפני שהרי גם הוא לא נטמא וחולץ. דאי שהרי גם הוח כח נטמח וחוכן. דמי משום דבר גם הוח כח נטמח וחוכן. דמי משום דלון, מילון ראשון כלי מקבל טומאה אלא משום דקאי מאד בשיות באור כל חכק וכחיב כל אשר באור כלי חרק וכחיב כל אשר ונשקין אבל כלים אין מיטמאין מיטמאי כלי חרם. דתניא בפסחים יכול יהו כל הכלים מיטמאין מאויר יכול יהו כל הכלים מיטמאין מאויר כלי חרס ח"ל כל אשר בחובו יטמא וסמיך ליה מכל האוכל אשר יאכל, אוכל ומשקין מיטמאין מאויר כלי אוכל ומשקין מיטמאין מאויר כלי מושב ונשקין מיטמחין מחויר כני חרם ואין כל הכלים מיטמאין מאויר כלי חרם: כלי שטף. כל שאר כלים שאינם כלי חרם מיקרו כלי שרם על שם שיש להם טהרה מחויר ב למקוה (חולין כה.):

שינויי נוסחאות

א] נ"ל דההיא. ונוסחל דההוא נראה קלת נוח ועי (מקסם) בן מוכות נמקום העדים (מקסים): בן מיכות ומקום העדים (מקסים: ליתל בכי"מו ולי, ועי' מססים: גו בופו של גט (בי־פּ): ד] דקאמר ליה מילי כל"ל (מיימ): ה] של כלי חרם כל"ל, (ישיח: ה) של כלי חדה 6%, והס"ד והשלה נמסק (ישיח: והס"ד והשלה נמסק (ישיח: והס"ד והס"ד. הנגוד כלי" (ניים): מגבו. פי ואיכא למימר כיון ז מגבו. פי ואיכא למימר כיון ז מגבו. פי ואיכא למימר כיון דמראן שכן מלוד באיר נמאל ומימה הי והאיל נמי עותאה מבליון בשי זיל כמיי שון שיח חוליון בה ע"א): דמל כמיי מהי שון שיח חוליון בה ע"א) דמל כמיי מהי בגי מומק: פן בכיית מגי בגני ממחק: פן בכיית מגי בגני ממחק: פן בכיית מגי בגני לפוקי מגי זו: ז בדאברן לעיל לפוקי מגי זו: ז בדאברן לעיל לאפוהי מגי׳ זו: י] כדאמרז לעיל נמפוקי ננגי זו: ין בדאמרן לעיד דאפילו כל"ל (*ש״ח: יא] כמ״כ מנוסק סיכוס דדייקינן מזאת, וגריס דדייקינן מינה אין ברירה וקשה וכרי. וג״ הל״ק משום דבאמר ללבלר דקתני ברישא ב.... יובר דקתני ברישא דהך, דייקינן מינה אין ברירה, כמו דדיימיוז אישר --

רהן, יוייקיבן שנה אין ברירה. כמו דרייקיבן מזאת סתמא פסול. ור"ל דמש"ה לא שייך למימני בהך ימר על כן, כיון דמרישא דהך נמי שמשיען שום חידוש דאין ברירה. ועי" טש"ק דמקיים הגי שלנו : כ] רביש די, : גן סינת אע"ג נמתק, ול"ל דאפ"ה קתני הוסיף דאי לא כרי (צ"ק): די] הגי שלפנינו מתוקנת עפ"י בה"ז ול"ק, וע"ש ביאור דברי התוס'. ובדפ"י גר' קשיא ליה, ועי ח"נ וטה"ק דמפ' עפ"י גיר' הישנה: בון דטהורין אע"פ שהפנימי טמא דהור רבותא טפי מבכלי שטף דאינו מקבל טומאה מאויר ונראה וכרי, כל"ל (ש"ח): בזן כש"מ ול"ק ל"ג הכל התיכות שכסוגמיים, ועי' אות יה: יהן ומציל, משמע דוקא כלי שטף שאינו מינו היה טמא אי לאו קרא אבל תוך תוכו שהכל הוא של חרם מסיים ספורה שנעלה לוה לגושה ויכא ליי קטטה בין איש לאשמו. ולכן אמינן מילחא דרכ יהודה דמוקי לה כ"א דרא קבל תוך תוכו שהכל הוא של חרם להיים שהוא טהור בלא פסוק דחד תוך אמר רחמגא ולא תוך תוכו, ותימה וכו׳, כ"ל (צ־מ): יש) כמו מחיצה נמחק (ש־מ): ב] ל"ל היים פשיטא שהוא טהור בלא פסוק דחד תוך אמר רחמגא ולא תוך תוכו, ותימה וכו׳, כ"ל לציק היים המא לא שיני הכא אלא ניאה שהם הגהה לדברי החום׳, ואח"כ קטע מבן "ע"ל דעדיפא משני הכא כא ב"ל משים הוא לי"ל, דכלי שטף. והא לי"ל, דכלי שטף וכלי עך חד הוא. ע" ערוך ע" שטף: בגן כדון דאון כרו. וכ"ה במ"כ וכ"ב קטע בפנ"ע. בב] בד' וילגא מיקט מה לי כלי שטף. והא לי"ל, דכלי שטף וכלי עך חד הוא. ע" ערוך ע" שטף: בגן כוון לדברי החד"ה ורמינהו דכתבו וי"ל דעדיפא משני הכא כו' (גליון). ובכ"ב ומ"כ הגירסא לכן נראה כדפירשתי: